

Glazbeni Zagreb i u Varaždinu

Slaveći 50 godina postojanja, a u svojem 26. izdanju, Muzički biennale Zagreb, jedan od najuglednijih svjetskih festivala suvremene glazbe, ove je godine izašao iz usko zagrebačkih okvira i u svoj program uključio i nacionalna kazališta u Osijeku, Rijeci, Varaždinu i Splitu. U našem su gradu koproducenti 26. Biennalu bili HNK i Koncertni ured.

Dramatika suvremenog plesa

Kako HNK u Varaždinu nema orkestar (ukinut još davne 1963. godine!), pa time ne uključuje niti glazbenoscenska događanja, Varaždinu je u okviru 26. MBZ-a bila povjerena praiizvedba baleta *My name is Nobody* („Zovem se Nitko“), koji je na elektroničku glazbu hrvatskog skladatelja **Frane Đurovića** (Dubrovnik, 1971.) koreografirao gost iz Italije **Massimiliano Volpini**. Praizvedba je održana 11. travnja pred dobro punjenim gledalištem varaždinskog HNK i ako je suditi prema pljesku nakon 70-ak minuta suvremenoga plesa - uspjeh je bio odličan.

Frano Đurović, koji je diplomirao kompoziciju u razredu **Frane Paraća** na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je i zaposlen sa statusom docenta, skladatelj je čija su djela izvođena u Hrvatskoj, europskim državama i u Kini. Osobito je verziran na području elektroničke i elektroakustičke glazbe, bu-

dući da je već ostvario niz kazališnih projekata i instalacija u kojima je takva glazba, ostvarena u novim medijima, osobito dobro došla.

Njegovo najnovije elektroničko bavljenje, za koje je sam izradio i video, a dramaturški obradila **Irena Čurik**, varaždinskom je praiizvedbom u prvi plan stavilo izvrsne plesače **Dinu Ekštajn**, **Idu Jolić**, **Zvonimira Kvesića**, **Irenu Mikec** i **Petru Valentić**.

Naime, talijanski koreograf i redatelj **Massimiliano Volpini** osmislio je ples u kojemu do punog izražaja dolazi izuzetna gipkost tijela, te osmišljenost suvremenog plesa u kojemu su naglašene turbulencije pojedinca/solistica u kovitlajima ukupnog, dobro uvježbanog i preciznog ansambla. Izmjenjivanje dramatično nabijenih plesnih situacija s lirskim pasażima, posebno izražajni muško-ženski dueti s isticanjem širokog spektra emocija, iskazuju u kontinuitetu baleta vrsnost jednako glazbenog predloška kao i njegove vizualizacije.

Suprematistički balet

Dramaturginja Čurik balet naziva „suprematističkim“. Iz sadržajnosti tog baleta ona ističe „sustav integracije pojedinca u društvo pojedinaca, koja se s jedne strane oslanja na njihovu psihološku želju na budu vođeni, odnosno da njihova pojedinačna mišljenja budu prevladana (*supreme*) zajedničkom ideologijom koje je nositelj jedan

◆ Osvrt na praiizvedbu baletne predstave „Zovem se Nitko“ skladatelja Frane Đurovića i koreografa Massimiliana Volpinija u varaždinskom HNK

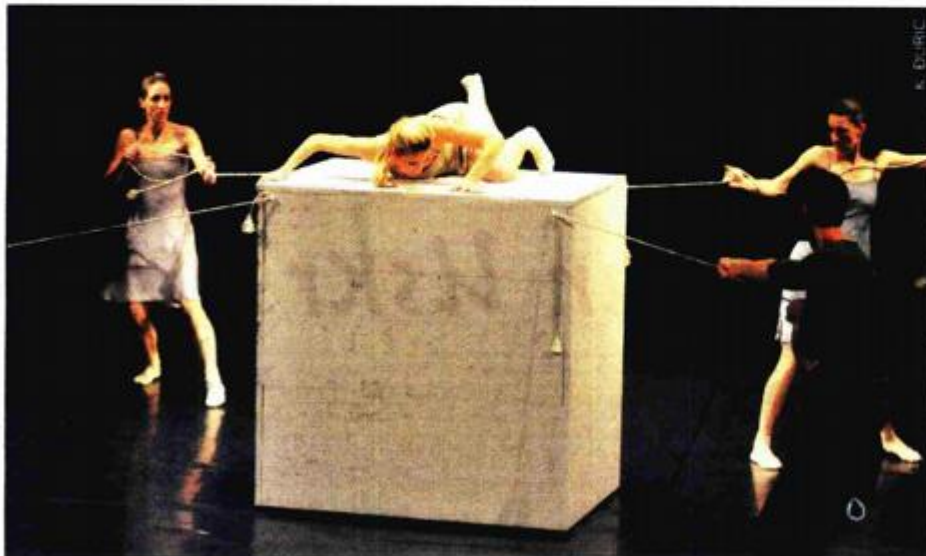
Jedan efektni baletni duet u predstavi „Zovem se Nitko“

izniman, prevladavajući pojedinac“.

Je li takvo tumačenje isviše apstraktno? Možda. Ono što s predstave ostaje zapam-

ćeno Đurovićeva je elektronička tvorevina u gradaciji od šuma do melodijski asocijativne glazbe, zatim Volpinijeva u bravuri odlično postavljena koreografija, te bijeli kubus na koji su projicirane slike, od apstraktnih svjetlosnih efekata do konkretnih lica u povećanim vizurama.

Za pretpostaviti je da će ponovljene izvedbe baleta „Zovem se Nitko“ u Varaždinu, a onda i prijenosom na neku drugu pozornicu u drugome gradu, tandemu Đurović/Volpini za njihove već pri prvom prikazivanju priznate umjetničke kvalitete donijeti daljnje pohvale. A Varaždin je doživio povlasticu praiizvedbe djela, koje u svim svojim elementima opravdava potrebu da glazbeno-plesna umjestnost ustraje i u našem vremenu.

Prizor iz praiizvedbe baletne predstave „Zovem se Nitko“ u varaždinskom HNK-u

Zdenka Weber